

Milost vám a pokoj ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Kdyby měl Hospodin na zřeteli naše chyby, viny a nepravost, kdo z nás by obstál? Jenže u něj je našťěstí odpuštění: smíme je přijmout - takhle Bůh vzbuzuje bázeň mezi námi všemi.

Ž 32: *Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt. Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti. Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáříkal. Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru. Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: "Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti." A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne. Tys má skrýše, ty mě chráníš před soužením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá všechno kolem.*

Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko. Nebudte jako kůň či mezek bez rozumu: toho zdobí ohlávka a uzda na zkrocení, jinak ho u sebe neudržíš. Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho však, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství. Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce!

J 1,29 *Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa."*

I. Inventura

Nevěrnost, nepravost a hřích jsou dost nevábná slova z kostelního rejstříku. Co vlastně znamenají? Řekne-li se v bibli (v našem překladu) nevěrnost, míní se tím, že člověk porušil a překročil hranici, za kterou rozhodně jít neměl. Dostali jsme život, dostali jsme k němu i všechno, co potřebujeme, a žijeme v lidském společenství spolu s druhými. To obnáší i určité hranice a meze – a o nich je právě řeč. Něco mělo zůstat celé a neporušené, třeba to lidské společenství nebo vztah k Bohu.

Jenže už to celé a neporušené není, protože se na tom někdo dopustil násilí: majetek bližního už není celý (neochránilo jej přikázání "Nepokradeš"), lidské společenství má všelijaké vztahové šrámy (neochránila je zase jiná přikázání), vztah k Bohu není neporušený.

Další slovo: nepravost. Něco mělo být rovně, jenomže není. Vztah k Bohu či s druhým člověkem může být skvělý, ale taky se může povážlivě pokřivit.

A do třetice je tu slovo, které je původně odvozeno od slovesa, jež znamená minout cíl, netrefit terč. Šlápnete vedle, něčeho nedosáhnete, prostě jste mimo. Spolu s rozbitím něčeho, co mělo zůstat celé, a se zkřivením něčeho, co mělo jít rovně, se tomu souhrnně říká hřích.

II. Komu je blaze

Tahle inventura, co a jak je hřích, je jenom předmluva k tomu, o čem ta stará píseň z bible mluví a proč chodíme do kostela. Autor to sepsal jako svůj vlastní příběh, ale protože je zapsán v bibli, máme jej my čtenáři k dispozici jako na nabídkovém listu k osobnímu použití. Pokud chcete.

Nezačíná se tím, že by vás někdo obviňoval, jací jste. Místo toho je tu autorská informace, že jsem takový já: něco jsem rozbil, něco bylo nakřivo a výsledek je, že jsem minul cíl. Nic zvláštního, takových nás je! Jenže jsem si k tomu pořídil zkušenost, že to Bůh z člověka může sejmut. Proto to ten pradávný písničkář celé vypráví a hodně pozornosti věnuje tomu, jak to prožíval:

Dokud jsem mlčel, byl jsem z toho na nervy, Bože. A na hlavu. Protože když se daří, je dobře, jenomže někdy se vůbec nedaří a to mně tedy nedělalo radost. Nechtěl jsem o tom před lidmi mluvit, protože jsem netoužil po jejich připomínkách ani soucitu, a už vůbec jsem nestál o zveřejnění stavu své duše, jak mi je – ani tobě jsem to nechtěl ukazovat, natož jim, a nakonec jsem začal balamutit i sám sebe. To se dělá tak, že si pro sebe začnu hledat omluvná vysvětlení, proč to nešlo jinak, a začnu

kvůli tomu víc obviňovat ty druhé. Tušil jsem, Bože, že ty o tom všem víš, a přestal jsem s tebou kvůli tomu mluvit, aspoň o tomhle. Vlastně jsem tě začal vnímat trochu jako svého protivníka, než jsem pochopil, že tenhle zápas vyhrát nemůžu. Člověk svého štěstí strůjce, říká se, a tak jsem si to své štěstí chystal a pronásledoval, ale ono se mi nějak kabonilo a nedařilo, a když už se dařilo, tak zase s nějakými výčitkami.

A jednoho dne jsem to vzal odjinud a přiznal jsem si, že strůjcem svého štěstí nějak asi nejsem a nebudu. Tak jsem to před tebou vyklopil a nestačil jsem se divit, co přišlo potom: žes mě nedorazil za to všechno, co by mi šlo vyčítat. Za to, co jsem ohnul, rozbil a minul, ani za tu mou ukřivděnou samolibost. Nedolomil jsi nalomenou třtinu, ale naopak jsi ze mne sňal tu tíhu, co byla k neunesení, a nabídl jsi mi, abych šel dál bez ní. Laskavě jsi na mě pohlédl a mně to dodalo novou sílu a úplně nový obrázek toho, jak by lidské štěstí mohlo vypadat.

III. Kdy je hřích přikryt

Leckdo už zakusil, jakou úlevu zažije obtíženě svědomí, když člověk může někomu vypovědět, co ho trápí. To však ještě není odstranění hříchu. Tou první fází ("už nezatloukám") biblický písničkář už prošel a vřele to doporučuje, ale tu následnou si sám nezařídí, to může jen Bůh. Jen beránek Boží, Ježíš, který snímá hřích světa. Lidi v tom však mají také důležitou roli. Aspoň ti, kterým dokážete důvěřovat. V lidském společenství zvaném církve si Boží odpuštění navzájem tlumočíme a vyřizujeme. Od toho tu ostatně jsme, abychom žili z Božího odpuštění a abychom ho dopřávali lidem kolem nás a nejen těm v církvi. Všechno ostatní (třeba kde se budeme scházet a kolik nás to bude stát a tak podobně) se řeší až za druhé.

Potom v tom žalmu následuje jakési pozvání, které se tváří jako nabídka dvou cest, a vyberte si. Koně či oslové bez rozumu mívají ohlávku a uzdu ke zkrocení, jinak je u sebe neudržíte. Anebo druhá možnost: místo řetězu a pout laskavý pohled a k tomu prozíravost,

kteřou sice ve výbavě nemám, ale Bůh mi ji dá spolu s důvěrou, že půjdu jeho nabídnutou cestou a dám na jeho rady.

Mezka v ohlávce či tak řečeného svévolníka (po kralicku bezbožníka) postihne mnoho bolestí, povídá na konci autor téhle písně a pak se na chvíli odmlčí, takže by to mohlo vypadat, jako že zbožného člověka naopak mnoho bolestí a trápení nepostihne. Asi postihne, v tom mezi nimi rozdíl nebude, ten je jinde: člověk, který doufá v Hospodina, zažije, co to je, když ho obklopuje hojné milosrdenství (tomu v ohlávce taková zkušenost nejspíš nedojde, protože ji ani nehledá). Kéž by ten zahrnutý milosrdenstvím šel dál životem tak, aby tenhle dar někde nepoztrácel.

Všechno to ten dávný písničkář sepsal jako svůj příběh. Ale dostalo se to do bible a napsal to tak, aby to mohl být i příběh každého, kdo to bude číst. Pokud budete chtít. A ono to Boží vysvobození za to určitě stojí.

Bože, díky, že nám vracíš spravedlnost a přímé srdce. Díky, že tě za to můžeme chválit a jít životem s radostí. Amen

požehnání

Ať se děje, co děje, ze všeho nejvíc hledejte pro život Boží kralování a spravedlnost. Bůh není autorem všeho, co se kdy kde stalo, ale je autorem a garantem naděje, kterou budeme potřebovat potom.

A opravdu šťastní (blahoslavení) jsou ti, komu Boží naděje vstoupí do života. Ne že by nemohla přijít vichřice, ta asi přijde – ale životní dům, který stojí ne na písku, ale na skále, jim nezbourá.

Ve všem, co prožíváte, vás provází Boží věrnost. Bůh unese i to, z čeho máte obavy a stres, a jeho pravda a milosrdenství to pomůžou unést i vám. Amen.